

Het jaar TWEEDUIZENDTWINTIG.

Heel gezellig en rustig ging het jaar 2019 over in 2020, onder het genot van een hapje en een drankje, in gezelschap van familie. Zoals het al enkele jaren achtereen was gegaan.

De nodige rituelen en verplichtingen volgden.

Na de feestdagen werden ook weer enkele van onze hobby's hervat, zoals bijvoorbeeld mijn schilderles. De gebruikelijke afspraken werden gemaakt voor leuke en minder leuke dingen zoals; pedicure, kapster, tandarts, mondhygiëniste en oogarts.

Ik had informatie gelezen over vrijwilligers van de voorleesexpress en dat leek me wel wat. Na een (intake) gesprek met een van de verantwoordelijke dames van de bibliotheek besloot ik me op te geven als vrijwilliger. Enkele weken later was er een voorlichtingsavond over de voorleesexpress voor nieuwe vrijwilligers. Na de nodige voorbereidingen, ging ik half februari voor de eerste keer kennismaken, voorlezen, praten en taalspelletjes doen. Ik vond het erg leuk.

In het begin van het jaar leek het allemaal wel mee te vallen met het virus dat ontdekt was in Wuhan, China. Dus toen er in februari een aanbieding kwam om voordelig met de trein te gaan reizen in Nederland, kocht ik twee vouchers. Deze wilden mijn zus en ik gebruiken om naar Amsterdam te gaan. Het idee was om het Van Goghmuseum en het Rijksmuseum te bezoeken en er een gezellige dag van te maken.

We hadden afgesproken om dit te doen op vrijdag 13 maart 2020. Maar naarmate die datum dichterbij kwam, kreeg mijn zus steeds meer bedenkingen.

Dit omdat de nieuwsberichten steeds zorgwekkender werden. Het virus was ook al in Nederland ontdekt. Het leek er op, dat het vanuit Italië was meegekomen en tijdens carnaval vele mensen had besmet. We besloten om ons uitje uit te stellen totdat we het weer veilig en verantwoord vonden. De avond van donderdag 12 maart 2020 besloot de regering om diverse publieke instellingen, waaronder ook musea, te sluiten.

Gelukkig hadden we nog niets geboekt!

Niet urgente medische afspraken werden verzet of voor onbepaalde tijd uitgesteld. Diverse activiteiten waar ik gewoonlijk aan mee deed, gingen plotseling niet door. Het schrijfcafé dat normaliter elke laatste donderdagavond van de maand werd gegeven, werd afgelast. Een paar keer werden opdrachten verzonden via de mail, dat was leuk en uitdagend maar kon de gezelligheid van de bijeenkomsten niet vervangen.

Ik was net aan een nieuw schilderij begonnen, toen onze docente besloot om de laatste drie schilderlessen, veiligheidshalve, uit te stellen tot het najaar. Dat vond ik heel jammer want samen schilderen voelde toch anders dan alleen thuis. Je was gewend om meteen een reactie op je werk te krijgen, wat soms tot andere inzichten leidde. De werken van de medecursisten waren vaak een bron van inspiratie en ook dat miste je. De verleiding was ook groot om in die tijd andere dingen te doen.

De sessies van de voorleesexpress werden ook gestaakt. Amper als vrijwilliger aan de gang, moest ik na de vierde keer stoppen voor onbepaalde tijd. Heel jammer omdat de voorleesexpress speciaal in het leven is geroepen voor kinderen met een taalachterstand.

Een periode van meerdere beperkingen en onzekerheid brak aan. Omdat persoonlijk contact zoveel mogelijk vermeden moest worden, zocht iedereen naar alternatieven. Vele berichten en grapjes werden verzonden via WhatsApp.

Een kennis vroeg of ik een gedicht had, dat geschikt was om in een regionaal blaadje van de zonnebloem te publiceren. Ik vroeg naar het onderwerp. Ze antwoordde dat het onderwerp niet zo belangrijk was. Het gedicht moest de mensen vooral een positief gevoel geven. Dat resulteerde in het navolgende gedicht;

Lente

Tere bloesems aan de bomen
waar later de vruchten komen
Bloemen in zachte kleuren
verspreiden subtiele geuren

Een aangenaam zonnetje
verwarmt tuin en balkonnetje
Bij het ontwaken
zitten de vogels te fluiten op de daken

De natuur komt tot leven
daar genieten wij van, soms maar even
Planten bloemen, wieden onkruid in de tuin
worden ook een beetje bruin

Of zetten bloemetjes op het balkon
iedereen geniet van de prille lentezon
We krijgen weer energie en kijken vol vertrouwen
hoe de vogels hun nestjes gaan bouwen

Vooraf in deze vreemde tijd
willen we die lentegevoelens niet kwijt
Vlinders die vrolijk fladderen, het zoemen van een bij
die kleine dingen maken me soms echt zo blij!

De familiebijeenkomsten, elke tweede zondag van de even maanden, werden de een na de ander afgelast. Iedereen wilde de fysieke contacten tot een minimum beperken. En we waren erg bezorgd toen we hoorden dat onze schoonzus met coronaverschijnselen was opgenomen in het ziekenhuis. Gelukkig hoefde ze niet naar de intensive care. Ze mocht na een aantal dagen weer naar huis om te herstellen. De tweede zondag in februari hadden we elkaar voor het laatst gezien. Om iedereen een hart onder de riem te steken, maakte ik voor onze broers en zussen een kaart met gedicht.

*In deze vreemde tijd
Raken we elkaar een beetje kwijt
We appen en bellen om nieuwtjes te vertellen
We komen niet bij elkaar
En dat voelt raar
Samen koffie drinken
Of gezellig proosten en klinken
Is er even niet bij
Misschien langer, sowieso tot mei
Tot dan moeten we ons zelf vermaken
Met leuke en minder leuke taken
Het beste, hou je allemaal taai
Hopelijk snel weer aan de koffie met vlaai!*

Nog meer activiteiten werden afgezegd. Feesten konden geen doorgang vinden. Sommigen werden doorgeschoven naar het najaar. Ook geplande ritten van de oldtimerclub werden geannuleerd. Er werd een beroep gedaan op de leden om stukjes te schrijven voor in het clubblad. Ik maakte een gedicht:

Oldtimers

*Blinkend chroom, glanzende lak
en een grijze beschermhoes over het dak
Helaas... momenteel weinig vertier
Rijden doe je nu niet echt voor je plezier*

*We verlangen naar betere tijden
Weer samen uitgezette ritten rijden
Want het "samen" zijn
maakt het interessant, gezellig en fijn*

*Samen rijden, kijken en zoeken
soms met de nodige zuchten of vloeken
Och, dat hoort er immers bij
Tellen, schrijven, hopen dat wij beter zijn dan zij*

*Het gaat om het wedstrijd element
Maar vooral dat je sociaal bezig bent
Rijdend door en genietend van ons mooie land
zien we ook veel oldtimer liefhebbers langs de kant*

*Laten we hopen dat binnenkort
ieders motortje weer tevreden snort
en dat we weer door kunnen gaan met de leuke ritten
Dat is beter dan binnen zitten*

*De terrassen ook weer open
zodat we iets lekkers kunnen kopen
Samen een pilsje of wijntje mogen drinken
en op elkaars gezondheid klinken*

Mijn verjaardag in mei vierden we op een wel heel aparte manier. De kinderen en kleinkinderen buiten onder de overkapping en wij binnen. Zo konden we toch nog een beetje "feest" vieren. Ik kreeg meer verjaardagskaarten dan gewoonlijk en ook diverse app-berichten om mij te feliciteren. Helaas was het niet mogelijk om broers, zussen en vrienden uit te nodigen.

Corona

De carnaval was nauwelijks uit de benen
of alle gezelligheid
was in een mum van tijd
uit de maatschappij verdwenen

Een gevaarlijk virus als ongewenst souvenir meegekomen
verspreidde zich in korte tijd
regionaal, landelijk en wereldwijd
vernietigde vele toekomstdromen

De impact van het virus werd eerst onderschat
De uitbraak te laat bekend gemaakt
vele mensen besmet geraakt
Het zorgpersoneel raakte afgemat

Culturele instellingen en musea moesten sluiten
de supermarkten bleven open
mensen gingen plots rare dingen kopen
gingen liefst zo weinig mogelijk naar buiten

Vele vakantievluchten werden geannuleerd
vrijheden werden ingeperkt
waar mogelijk thuis gewerkt
en met de scholen dicht, ook thuis geleerd

Door de regering werden drastische besluiten genomen
vele bedrijven werden stilgelegd
diverse optredens, feestjes en afspraken afgezegd
om verdere verspreiding van het virus te voorkomen

We vierden Bevrijdingsdag op 5 mei
vele vlaggen wapperden buiten
de mensen zaten binnen achter de ruiten
we voelden ons na 75 jaar bevrijding niet echt vrij

Kleinkinderen mogen opa en oma niet bezoeken
Persoonlijke contacten worden zo veel mogelijk beperkt
en dan maar hopen dat het echt werkt
Ondertussen lezen we meer tijdschriften en boeken

*Langzaam mogen de lagere scholen weer open
een 1,5 meter afstand is van kracht
Er wordt van een ieder verwacht
om zo ver van elkaar te fietsen of lopen*

*Wie met het openbaar vervoer reist
moet zich daar op voorbereiden
bij het kiezen van de reistijden
en een mondkapje is vereist*

*We leven in een nieuwe realiteit
met steeds weer opletten wat je doet
vaak handen wassen moet
Wat blijft is de onzekerheid*

*Zullen ze een vaccin vinden dit jaar?
Houden we deze manier van leven vol
of worden we horendol?
Wanner kunnen we weer knuffelen met elkaar?*

Omdat ook de campings moesten sluiten, was vakantie in het voorjaar geen optie. Toen deze weer open gingen, maar het sanitair niet gebruikt mocht worden, namen we het besluit om thuis te blijven en er het beste van te maken. Ik besloot om de bloemetjes buiten te gaan zetten. Ik kocht een heleboel eenjarige bloeiende plantjes, zodat we van een gezellige tuin konden genieten. De weergoden waren ons gunstig gezind en we hebben regelmatig tot laat in de avond buiten gezeten.

Vanwege het mooie weer konden we ook visite op gepaste afstand ontvangen. In de ochtenden wandelden we vaak richting visvijvers, om zo de massa te ontwijken.

Intussen had ik met mijn vriendin afgesproken om samen een dagje weg te gaan met de trein. Maar de situatie werd er maar niet beter op en de afspraak werd steeds verzet. De geldigheid van de vouchers werd verlengd tot het einde van het jaar. Dat zou toch moeten lukken?!

De vrijdag voor Pinksteren had ik een afspraak met de endodontoloog in verband met een gecompliceerde wortelkanaalbehandeling. Na een lange wachttijd, onder andere vanwege corona, was het dan zover. Mijn man zette me om 08.30 uur af bij de tandartspraktijk in Oirschot

en zou me omstreeks 10.30 uur weer op komen halen. (De behandeling zou ongeveer twee uur duren) Mocht er iets veranderen, kon ik hem bellen op zijn gsm.

Na de nodige voorzorgsmaatregelen werd ik binnengelaten in de behandelkamer. Er werd een foto en een scan gemaakt van mijn kaak. Vervolgens werd een nieuwe afspraak gepland omdat de behandeling langer zou duren dan twee uur.

Afijn om 09.15 uur stond ik weer buiten en probeerde ik tevergeefs mijn man te bellen. Hij was naar Hornbach gegaan en ik had het vermoeden dat hij zijn telefoon niet hoorde. Ik liep naar het centrum. Ondertussen probeerde ik mijn man te bereiken. In het centrum was alles dicht. Mensen waren druk bezig met de terrassen, maar een drankje nuttigen was niet mogelijk. In de hoop dat er een Kruidvat in de buurt was, liep ik terug in de richting van de tandartspraktijk. Een aardige dame wees mij de weg. In de drogisterij maakte ik van de nood een deugd. Toen ik naar de kassa liep, hoorde ik een bekend geluid. Mijn man belde mij terug. Hij had zijn telefoon gevonden, die tijdens het rijden was gevallen, op de vloer van de auto. Hij zou mij zo snel mogelijk ophalen bij de tandartspraktijk. Ach, ik had maar negentien keer geprobeerd om hem te bellen!! Toen ik thuis kwam heb ik de afspraak afgezegd. Drie uur mijn mond open houden zag ik niet zitten. Uiteindelijk heeft de kaakchirurg de bewuste kies vakkundig verwijderd.

In de maand juli was het mooi weer en konden we naar de verjaardagen van de kleinkinderen gaan. Ook buiten lezen en woordspelletjes doen voor de voorleesexpress was weer mogelijk met in acht name van voldoende afstand. We ontvingen weer visite (op gepaste afstand) buiten op het terras en genoten van het gezelschap en het aangename weer. Steeds weer moest je denken bij elke actie en handeling die je deed. Als je naar de winkel ging; afstand houden en een keer lelijk kijken naar degene die te dicht bij kwam. Ook bij het ontvangen van visite of op visite gaan; steeds denken aan voldoende afstand. Het spontane was weg. Geen handen schudden, knuffels geven, begroetingskussen. We leefden in een nieuwe werkelijkheid die ongemakkelijk voelde.

In de zomervakantie was het weer mogelijk om met onze kleindochters naar het prehistorisch dorp in Eindhoven te gaan. Onze kleinzoon was hier al eerder met ons geweest. We reserveerden twee middagen, zodat we ieder de nodige aandacht konden geven. Je moest een ochtend of middag kiezen, een hele dag was niet mogelijk. Maar het zonnetje scheen beide dagen en de meisjes waren enthousiast. Ze wilden alles zien en onderzoeken. Zelf graan malen vonden ze interessant maar wel zwaar. Vuur maken lukte ondanks de fanatieke inspanningen niet, maar dat was snel vergeten. Er waren steeds weer nieuwe uitdagingen en vele vragen. Uiteraard mocht een drankje met iets lekkers niet ontbreken. In het winkeltje bij de uitgang snel iets uitzoeken was voor de kinderen een hele klus. Er mocht steeds maar een klant of gezin naar binnen, dus al snel stond de volgende gegadigde te trappelen om binnen te mogen.

In het najaar gingen de campings weer volledig open, zij het met aanpassingen in de sanitair gebouwen. We wilden de draad weer oppakken van het Overijssels Havezatenpad, een lange afstandswandeling, waarvan we het stuk van Ommen naar Giethoorn nog moesten wandelen. Daarna wilden we met een nieuw pad beginnen, het Marskramerpad; van Bad Bentheim richting Scheveningen. Giethoorn was heel anders dan de vorige keren dat we er waren. Lege grachten, vrijwel alle horeca gesloten, geen buitenlanders te bekennen. Wel fijn om te wandelen en te genieten van de mooie omgeving! Daar konden we nog gebruik maken van het openbaar vervoer om van onze auto (aan het eindpunt) naar het beginpunt van de wandeling te komen. Dat was wel even wennen; mondkapje op en achter instappen vanwege de anderhalve meter afstand regel.

Aan alles was te merken dat de situatie in Nederland niet normaal was.

Op de tweede camping waar we met de caravan stonden, stond aan de overzijde van het veld nog een caravan. We hadden bijna privé sanitair. Dat was erg prettig.

De restaurants en musea waren open, je moest wel vooraf reserveren. Dat deden we in het weekeinde. In de steden op de terrassen zag je dat de uitbaters alles keurig volgens de regels hadden neergezet. Sommige gasten meenden dat zij wel even het terras mochten verbouwen, er werd met stoelen en tafeltjes gesleept en geschoven. Dat werd door het personeel niet in dank afgenomen en vriendelijk doch beslist werd alles weer teruggezet. We voelden ons ongemakkelijk in de drukte van de stad en gingen terug naar de rust van de camping.

Toen we aan het nieuwe pad begonnen, konden we op diverse stukken geen gebruik maken van het openbaar vervoer. De kleine streekbusjes reden niet. Gelukkig mochten we twee fietsen lenen, die in het midden losgekoppeld konden worden. Deze konden gemakkelijk worden vervoerd. In Bad Bentheim vond ik het afdalen op de fiets over de kinderkopjes wel een hele uitdaging, maar we kwamen heelhuids beneden. Al wandelend en fietsend genoten we van het mooie landschap en de rust. Na drie weken hadden we de nodige kilometers gewandeld en gingen we weer naar huis. Waar de caravan weer werd uitgeladen, gepoetst en teruggereden naar de stalling.

Tijdens onze vakantie waren de drie schilderlessen van het voorjaar ingehaald. Vervolgens begon het nieuwe seizoen. Het was weer even wennen. Het atelier had een andere indeling; in verband met corona. Bij binnenkomst mondkapjes dragen en zo veel mogelijk op je plaats blijven. Daar werd ook de koffie geserveerd. Je kon niet zoals gewoonlijk, rond lopen en elkaars werk bekijken en bewonderen. Na een paar lessen moest ik me afmelden wegens verkoudheid. Ik vertrouwde het niet en liet me testen op Covid19, in Eindhoven op de parkeerplaats van de ijsbaan. Gelukkig was de uitslag negatief. Een paar weken later werd er besloten om de schilderlessen in het atelier niet door te laten gaan. In plaats daarvan schilderden we thuis, maakten een foto van ons werk dat we naar de docente mailden. Op woensdagochtend werden we dan stevast op dezelfde tijd gebeld met aanwijzingen en adviezen. Half oktober werd de horeca gesloten. Alleen eten afhalen na bestelling was mogelijk. Dat betekende dat het geplande uitstapje met mijn vriendin eind oktober ook geen doorgang kon vinden. Want zonder af en toe een hapje of drankje vonden we het niet echt gezellig. Dus opnieuw werd het dagje uit met de trein afgezegd. De slotrit van de oldtimerclub werd op een bijzondere manier georganiseerd. Alles op veilige afstand. Ieder moest zelf eten en drinken meenemen voor onderweg. Ook werd verzocht om niet tegelijkertijd op de startplek te komen. Na inlevering van de uitslagen aan het eind van de rit, ging iedereen naar huis. Later werd via de mail de uitslag doorgegeven. Helaas was dit de enige mogelijkheid om toch nog een rit te rijden. Maar je miste wel het contact en de gezelligheid, tijdens en na de rit.

De verjaardag van mijn man vierden we in kleine kring, met alleen kinderen en kleinkinderen. Het contact voor de voorleesexpress onderhield ik via de telefoon. Een half uurtje voorlezen, of laten lezen en woordspelletjes via beeldbellen. Alles behalve ideaal, maar ik vond het belangrijk om contact te houden. Diverse hobby's, schrijfcafé en schilderles waren wederom niet mogelijk, vanwege de anderhalve meter afstand. Geplande feesten werden afgezegd. Bezoekjes tot een minimum beperkt. Begin december werden mondkapjes verplicht in openbare ruimten. Al gauw was het raar om mensen zonder mondkapje in een winkel te zien.

Begin december twijfelde ik nog of ik wel een kerstboom zou zetten. Maar al gauw hakte ik de knoop door. Een beetje gezelligheid in huis kon geen kwaad. Halverwege december moesten niet noodzakelijke winkels dicht en ging Nederland in Lock down. Ik ging zelf kerstkaarten maken. In deze vervelende onzekere tijd wilde ik iets positiefs doen. Ik maakte een gedicht voor in de kerstkaarten:

Het einde van dit vreemde jaar
is bijna daar
De donkere dagen lijken extra donker
ondanks het Kerstgeschitter en geflonker
We moesten afstand houden van elkaar
en dat voelt heel erg raar
We snakken naar een tijd
van licht, warmte en gezelligheid
Gewoon weer een onverwacht bezoekje
met een bakje koffie en een koekje

Gezellig samen eten
dat kunnen we nog even vergeten
Maar we houden moed
en hebben vertrouwen; alles komt goed!
Hopelijk treffen we elkaar
in goede gezondheid het volgende jaar!!

*Fijne Kerstdagen en een mooi,
hoopvol en gezond 2021*

Bergeijk, 5 mei 2021
Will Jansen